

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **O. P.**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2014, č. j. MV-59016-16/SO-2011, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 6. 2015, č. j. 57 A 32/2014 - 53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyni byl na území České republiky povolen pobyt na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, a to nejprve s dobou platnosti od 9. 10. 2007 do 1. 7. 2008. Následně byl žalobkyni udělen dlouhodobý pobyt na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, a to s platností od 2. 7. 2008 do 1. 7. 2010. Dne 10. 6. 2010 žalobkyně podala žádost o prodloužení doby platnosti uvedeného povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání podle § 44a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném

pro projednávanou věc, tj. ve znění před novelou provedenou zákonem č. 427/2010 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, inspektorátu cizinecké policie Brno (dále jen „cizinecká policie“ nebo též „prvostupňový správní orgán“), ze dne 25. 8. 2010, č. j. CPBR-07910/CI-2010-064061, nebylo žádosti žalobkyně dle § 44a odst. 3, s odkazem na § 35 odst. 3, v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b), ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k), věty druhé zákona o pobytu cizinců, vyhověno. Důvodem zamítnutí žádosti byla skutečnost, že žalobkyně nevykonávala v období od 30. 6. 2008 do 31. 1. 2010 činnost jako osoba samostatně výdělečně činná (odhlásila se z důchodového pojištění osoby samostatně výdělečně činné u okresní správy sociálního zabezpečení), a tedy neplnila účel, pro který jí byl pobyt povolen.

[2] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaného bylo opětovně zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. Dřívějším rozsudkem (ze dne 30. 8. 2011, č. j. 8 A 254/2010 – 45) Městský soud v Praze původní rozhodnutí žalovaného (resp. Policie České republiky, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, jejíž pravomoc rozhodovat o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přešla ve smyslu § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců s účinností od 1. 1. 2011 na žalovaného) zrušil s odůvodněním, že věc měla být posuzována ve smyslu § 37 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, a nikoli podle § 56 odst. 1 písm. k) téhož zákona. V mezidobí však byla možnost aplikace posledně uvedeného ustanovení na případy neplnění účelu pobytu v době nikoli bezprostředně předcházející rozhodování o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k pobytu opakovaně potvrzena i judikaturou Městského soudu v Praze, jakož i judikaturou Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69), jehož závěry žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí citoval.

[3] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 9. 6. 2015, č. j. 57 A 32/2014 – 53, zamítl žalobu proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Po podrobném shrnutí skutkového stavu soud konstatoval, že mezi účastníky není sporné, že žalobkyně v období od 1. 7. 2008 do 31. 1. 2010 nevykonávala samostatnou výdělečnou činnost, přičemž to vyplývá také z podkladů obsažených ve správním spise. Zabýval se otázkou, zda skutečnost, že žalobkyně v uvedeném období nevykonávala samostatnou výdělečnou činnost, je možno hodnotit jako jinou závažnou překážku, která dle § 56 odst. 1 písm. k), ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, brání žalobkyni v pobytu na území. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 – 29 (případ manžela žalobkyně se shodnými skutkovými okolnostmi), krajský soud vyložil, že ustanovení § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (důvod neprodloužení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který mu bylo vízum uděleno) nelze aplikovat, jestliže v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí cizinec účel povoleného pobytu plnil. Nejvyšší správní soud (ve shora citovaném rozsudku a rovněž v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69) taktéž vyslovil, že za této situace přichází v úvahu jediné posouzení žádosti podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, které v rámci společných ustanovení k dlouhodobému vízu vymezuje další důvody pro neudělení víza, k čemuž také správní orgány v posuzovaném případě přistoupily. Krajský soud proto dospěl

pokračování

k závěru, že správní orgány nepochybily, pokud za daného skutkového stavu postupovaly podle § 56 odst. 1 písm. k), v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[4] Krajský soud dále hodnotil, zda v případě žalobkyně byly dány podmínky pro aplikaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že neplnění účelu předchozího pobytu cizince (a tedy závažnou překážku pro neprodloužení pobytu na území) je možno shledat i za situace, kdy v době rozhodování správního orgánu již cizinec podnikatelskou činnost vykonával. Krajský soud dospěl k závěru, že v případě žalobkyně byla závažná překážka pobytu cizince na území České republiky naplněna, neboť *„žalobkyně vědomě a dobrovolně ukončila svou podnikatelskou činnost, a to na dobu celých 19 měsíců (z celkových 24 měsíců, na kterou jí byl pobyt povolen), kterou tak rozhodně nelze označit za nevýznamnou či přechodnou“*. Nadto v průběhu správního řízení žalobkyně neobjasnila důvody ukončení svého podnikání, pouze uvedla, že po odhlášení odcestovala na Ukrajinu za synem a rodinou. *„Skutečnost, že žalobkyně v době rozhodování správního orgánu opětovně podnikala, přitom není relevantní pro posouzení toho, že v době od 1. 7. 2008 do 31. 1. 2010 žalobkyně účel svého pobytu neplnila, neboť fakticky nepodnikala. Stejně tak není významné, že žalobkyně zpětně za celou tuto dobu doplatila pojistné na důchodové pojištění.“*

[5] Nedůvodnou shledal soud také námitku žalobkyně, že pokud cizinec disponuje živnostenským oprávněním, plní účel pobytu. Ve vztahu k tvrzenému nedostatečnému posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a neprovedení úvahy dle § 174a zákona o pobytu cizinců, krajský soud citoval z rozhodnutí žalovaného, z čehož je zřejmé, *„že správní orgány se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně zabývaly, přičemž věcnou správnost těchto závěrů žalobkyně v podané žalobě nezpochybnila“*.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla v záhlaví označený rozsudek krajského soudu, kterým byla její žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta z výše nastíněných důvodů. Stěžovatelka svou kasační stížnost opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[7] Stěžovatelka se domnívá, že soud nesprávně a nedostatečně posoudil námitky obsažené v žalobě směřující proti aplikaci § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán tímto postupem pouze zastírá neschopnost aplikovat skutečný důvod neprodloužení pobytu. Citované ustanovení je možné aplikovat pouze v situaci, kdy skutečně existuje specifický důvod, který je překážkou v pobytu na území, avšak není definován v jiném zákonném ustanovení. V daném případě nebylo povolení k dlouhodobému pobytu stěžovateli prodlouženo, neboť neplnila účel, pro který jí bylo vydáno. Pokud je však neplnění účelu samostatným důvodem specifikovaným v zákoně, nemůže být zároveň jinou závažnou překážkou. Jinak je zcela ignorována zásada *lex specialis derogat legi generali*. Správní orgány i soud měly vycházet z ustanovení speciálního a nikoliv jej obcházet za pomoci použití obecného ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona

o pobytu cizinců. Nelze ani souhlasit se závěrem, že pokud byla stěžovatelka v době podání žádosti již zapsána v příslušné evidenci, nešlo aplikovat ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Závěry vyslovené ve věci si tak odporují, neboť na jedné straně bylo konstatováno, že zapsání do příslušné evidence nepostačuje k naplnění účelu pobytu (podnikání na území), zároveň se však uvádí, že nelze aplikovat ustanovení vztahující se přímo k nesplnění účelu pobytu. Proto jsou rozhodnutí správních orgánů i soudu nepřezkoumatelná. Buď není splněn účel pobytu a správní orgán za podmínky přesvědčivého odůvodnění aplikuje ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, která musí být rovněž náležitě zdůvodněna. Nemůže se však jednat o neplnění účelu pobytu, na které se vztahuje samostatné ustanovení. V daném případě proto nebylo vycházeno ze skutečného stavu věci.

[8] V daném případě bylo neplnění účelu pobytu vyvozeno ze skutečnosti, že stěžovatelka byla většinu doby, po kterou byla oprávněna pobývat na území České republiky za účelem podnikání, odhlášena z plateb u správy sociálního zabezpečení. Stěžovatelka proto namítá, že správní orgány ani soud nezkoumaly, z jakého důvodu byla stěžovatelka odhlášena z dané evidence a zda relevantní důvody nemohou převážit nad zmíněnou jinou závažnou překážkou pobytu. Bylo proto vycházeno z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci.

[9] Konečně stěžovatelka trvá na svém názoru, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Prakticky nijak nezjišťovaly relevantní okolnosti tomu nasvědčující a stěžovatelka neměla možnost v tomto ohledu nic tvrdit. Cizinec v průběhu řízení neočekává zamítnutí své žádosti, proto nemůže automaticky tvrdit možný zásah do soukromého a rodinného života. Byly to tudíž správní orgány, které měly stěžovatelce dát možnost tvrzení, případně samy zjistit její vazby na území České republiky. Tak však neučinily.

[10] Spolu s kasační stížností podala stěžovatelka také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jemuž Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 27. 8. 2015, č. j. 6 Azs 177/2015 – 24, vyhověl.

[11] Žalovaný se k obsahu kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost žalobkyně **není** důvodná.

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že předně je třeba přezkoumat napadené rozhodnutí z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a teprve pokud by soud neshledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí či takové pochybení v postupu soudu, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, může posuzovat ostatní námitky týkající se samotného vypořádání věci krajským soudem [vymezené důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.]. Je-li totiž námitka směřující k uvedenému kasačnímu důvodu opodstatněná, je překážkou věcného přezkumu napadeného rozsudku z dalších stěžovatelkou uplatněných kasačních důvodů.

[15] Stěžovatelka uvádí, že rozsudek považuje za nepřezkoumatelný, neboť si jednotlivé vyslovené závěry odporují - na jedné straně bylo konstatováno, že zapsání do příslušné evidence nepostačuje k naplnění účelu pobytu, zároveň se však uvádí, že nelze aplikovat ustanovení vztahující se přímo k nesplnění účelu pobytu. Nejvyšší správní soud považuje odůvodnění napadeného rozsudku v tomto rozsahu za srozumitelné a přezkoumatelné a neshledává v něm žádnou vnitřní rozpornost, neboť stěžovatelka tyto dílčí závěry soudu dezinterpretuje a staví je do vzájemného rozporu, ačkoliv tomu tak není. Stěžovatelka byla převážnou dobu, po kterou jí byl povolen pobyt za účelem podnikání, odhlášena u okresní správy sociálního zabezpečení jako osoba samostatně výdělečně činná. Sama ke dni 30. 6. 2008 oznámila ukončení samostatné výdělečné činnosti a fakticky nepodnikala, neboť odcestovala na Ukrajinu za synem a rodinou. Tuto skutečnost nijak nerozporovala. Znovu se přihlásila dne 1. 2. 2010. Z toho správní orgány i soud dovodily, že neplnila účel svého pobytu na území České republiky. Vzhledem k žalobním námitkám pak soud uvedl, že pro skutečný výkon podnikání nepostačí, disponuje-li cizinec živnostenským oprávněním. V době, kdy stěžovatelka žádala o prodloužení dlouhodobého pobytu, již však nedisponovala pouze živnostenským oprávněním, nýbrž byla opět hlášena k důchodovému pojištění jako aktivní osoba samostatně výdělečně činná a podnikání provozovala. Proto v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu nebylo možné její žádost zamítnout dle § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (cizinec neplní účel pobytu), neboť v době podání žádosti a rozhodování správního orgánu účel pobytu opět plnila. Jelikož však nepodnikala po převážnou dobu účinnosti povolení, jednalo se o tak zásadní okolnost, že bylo možné neprodloužit její pobyt pro jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Stěžovatelka tedy zjevně zaměňuje dva zcela odlišné argumenty soudu, které v rozporu být nemohou. Napadený rozsudek je přezkoumatelný.

[16] Jádrem stěžovatelčiny argumentace spočívá v nesprávném právním hodnocení otázky týkající se aplikace ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců na daný skutkový stav. Domnívá se, že existuje-li speciální důvod pro zamítnutí žádosti vztahující se přímo k neplnění účelu pobytu, pak neplnění účelu pobytu nemůže být shledáno jako jiná závažná překážka pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců.

[17] Na řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců obdobně vztahují ustanovení týkající se prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů. Dle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *doba pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá*

důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37). § 37 odst. 1 písm. b) téhož zákona stanoví, že policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec neplní účel, pro který bylo vízum uděleno. Dle odst. 2 písm. b) téhož ustanovení policie taktéž zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, přičemž dle § 56 odst. 1 písm. k) téhož zákona vízum policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že veškeré argumenty stěžovatelky vztahující se k nemožnosti aplikace ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců v jejím případě, kdy v období od 30. 6. 2008 do 31. 1. 2010 nevykonávala činnost jako osoba samostatně výdělečně činná, tedy neplnila účel, pro který jí byl pobyt povolen, je třeba odmítnout. Předmětná otázka byla totiž již správními soudy (včetně zdejšího soudu) vyřešena, přičemž v nyní posuzovaném případě neshledal Nejvyšší správní soud důvod se od dříve vyslovených názorů jakkoliv odchylovat.

[19] Jak správně uvedl již krajský soud, zmíněnou problematikou se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 – 69, kde je vysloveno, že pokud stěžovatel téměř po celou dobu trvání uděleného povolení k pobytu nevykonával samostatně výdělečnou činnost, ač mu byl pobyt udělen za účelem podnikání, „nenaplnil účel předchozího pobytu, což ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců představuje závažnou překážku pro prodloužení pobytu stěžovatele na území České republiky“.

[20] Téměř totožným případem se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2013, č. j. 3 As 14/2013 – 28, ve věci neprodloužení dlouhodobého pobytu manžela stěžovatelky. Zde vyslovil následující.

[21] Co se týče otázky, zda v projednávaném případě byla naplněna skutková podstata závažné překážky pobytu cizince na území České republiky ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců, Nejvyšší správní soud již ve svém předchozím rozsudku v této věci ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 – 29, uzavřel, že pod pojem „závažné překážky“ lze v obecné rovině podřadit i nenaplnění účelu předchozího povoleného pobytu. Uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu byl tudíž Městský soud v Praze vázán a v rámci dalšího řízení byl povinen zabývat se pouze tím, zda v tomto konkrétním případě bylo nenaplnění účelu pobytu ze strany stěžovatele natolik zásadní, že skutečně představovalo závažnou překážku pro prodloužení jeho pobytu, přičemž byl povinen vzít v úvahu konkrétní okolnosti daného případu.

[22] Nejvyšší správní soud přisvědčil závěru Městského soudu v Praze v tom, že v případě stěžovatele byla závažná překážka pobytu cizince na území České republiky naplněna. Ztotožnil se přitom s jeho argumentací, že stěžovatel vědomě a dobrovolně ukončil podnikatelskou činnost, a to na dobu, kterou nelze označit za přechodnou. Stěžovatel v průběhu správního řízení neobjasnil důvody ukončení svého podnikání, pouze uvedl, že po odhlášení asi na tři měsíce odcestoval s manželkou na Ukrajinu z rodinných důvodů. Fakt, že stěžovatel již v době rozhodování správního orgánu skutečně podnikal, nemá význam při posouzení toho, zda plnil účel svého pobytu v době od 1. 7. 2008 do 31. 1. 2010. Stejně tak je nevýznamné, že stěžovatel zpětně uhradil pojistné na důchodové pojištění a vzniklé penále. Nejvyšší správní soud se rovněž

pokračování

ztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze, že zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky nemělo nepřiměřené důsledky do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[23] Citované závěry lze zcela vztáhnout také na případ stěžovatelky. Nejvyšší správní soud na uvedeném stanovisku třetího senátu nadále setrvává a s odkazem na shora uvedené považuje veškeré námitky stěžovatelky stran nemožnosti kvalifikovat skutkové okolnosti jejího případu jako jinou závažnou překážku pobytu dle § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců za nedůvodné. Pro úplnost je třeba uvést, že převážná část stěžovatelčiny argumentace směřuje proti obecnému závěru o možnosti použít předmětné ustanovení pro případ neplnění účelu pobytu, nijak však nerozporuje, že se v její věci jedná o neplnění účelu pobytu takové závažnosti, že skutečně představuje závažnou překážku pro prodloužení jejího pobytu.

[24] Jediná konkrétnější námitka stěžovatelky spočívá v tvrzení, že správní orgány nezkoumaly důvody, pro které se stěžovatelka odhlásila z důchodového pojištění u okresní správy sociálního zabezpečení, a zda nemohly převážit nad jinou závažnou překážkou pobytu. Tyto argumenty však stěžovatelka uplatňuje až v kasační stížnosti, přičemž v řízení před krajským soudem obdobné námitky neuvedla. Ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost opírající se o důvody neuplatněné v předchozím soudním řízení nepřijatelná. Proto se Nejvyšší správní soud nemohl těmito důvody zabývat.

[25] Konečně nesdílí Nejvyšší správní soud ani názor stěžovatelky, že správní orgány se dostatečně nezabývaly přiměřeností zásahu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 4. 8. 2010 je zřejmé, že správní orgány zjišťovaly okolnosti rozhodné pro posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky, přičemž stěžovatelka rovněž dostala prostor, aby takové skutečnosti sama uvedla. Tvrzení obsažená v kasační stížnosti proto zcela odporují obsahu spisu. Z napadeného rozhodnutí pak vyplývá, že jak prvostupňový správní orgán, tak žalovaný se touto otázkou zabývaly. Vycházely z toho, že stěžovatelka měla v době rozhodování na území České republiky manžela, ostatní rodinní příslušníci pobývali na Ukrajině. Manželu stěžovatelky nebylo taktéž povoleno k dlouhodobému pobytu prodlouženo. Na Ukrajině má syna, matku, otce, bratra. Zohlednily jednak dobu pobytu v České republice (od roku 2007), jednak skutečnost, že v době, kdy nebyla evidována jako osoba samostatně výdělečně činná u okresní správy sociálního zabezpečení, pobývala na Ukrajině. Na území České republiky měla stěžovatelka povolen pobyt za účelem ekonomické aktivity, po značnou část doby pobytu však tento účel neplnila. Na základě všeho uvedeného dospěl žalovaný k závěru, že dopad rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do života stěžovatelky není nepřiměřený. To považoval krajský soud za dostatečné a Nejvyšší správní soud se s ním ztotožňuje.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu